

Puja aquí No van de bromes

Permetin-me que insisteixi en amenitats mallorquines. Ahir esmentàvem mig de passada els senyors José Ramón Bauzá i Carlos Delgado, dirigents del PP de Balears que es troben en disputa per veure quin dels dos serà el cap de llista d'aquesta formació a les properes eleccions al Parlament balear. La incògnita es resoldrà el proper dia 6 de març, en el que serà el tretzè congrés regional (en diuen així) del partit de Don Mariano a les Illes.

Bauzá i Delgado són, tots dos, alcaldes: el primer, de Marratxí; el segon, de Calvià, viles pròsperes i fecundes. Tret d'això, poca cosa més tenen en comú: Bauzá és l'actual president del PP de Balears, i Delgado es mor de ganes de ser-ho. Bauzá es va trobar en

aquest càrrec el passat mes de setembre gairebé sense proposar-s'ho, quan l'aleshores presidenta del partit, Rosa Estaràs, va fer pública la seva renúncia i va agafar barca i bolic cap a Brussel·les, on suposem que deu dur a terme una excel·lent tasca com a eurodiputada.

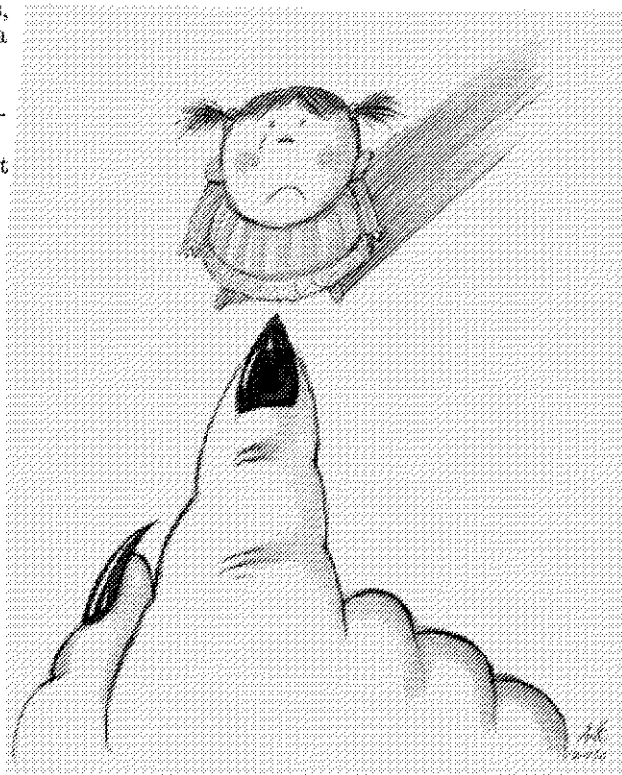
Delgado és un patriota constitucional bel·ligerant i del morro fort, enemic de *maricomplejines* —en la feliç expressió de Jiménez Losantos— i no s'arronsa davant de ningú a l'hora de defensar les seves postures: ni tan sols davant de Mariano Rajoy, a qui fa poc menys d'un any va enviar una carta oberta —a través del diari *El Mundo*, per descomptat— que era tot

un poema èpic sobre la necessitat de posar-se intransigents amb "el fascisme catalanista que ha

convertit Balears en una comunitat monolingüe [en català]". Tal qual. Per contra, Bauzá figura que

representa l'ala més moderada del PP illenc.

Sigui com sigui, hi ha un altre punt en què els dos candidats coincideixen plenament, i és un gust remarcable per la filologia recreativa. Delgado no es cansa de repetir a qui el vulgui escoltar (i, a qui no vulgui, també) que cal derogar la llei de normalització lingüística i el decret de mínims que regula l'ús del català a l'ensenyament, tot i que es tracti de normes votades i consensuades pel seu propi partit. El motiu principal que argüeix el batlle de Calvià per abolir tanta normativa és que, segons ell, a Mallorca no es parla català, sinó mallorquí, un idioma misteriós que ja es parlava a l'illa quan hi va arribar el rei En Jaume (que per cert, i sempre d'acord amb Delgado, era un rei espanyol fins al coll). Per la seva banda, a Bauzá també el preocupa la qüestió del català a l'ensenyament, i ha fet la salo-

ANTHONY GARNER

mònica promesa que, si ell governa, tots els llibres de text s'editaran en mallorquí, menorquí, eivissenc i formenterer, que segons ell són els idiomes que es parlen a les Balears. Es descuida del cabrerenc (l'illa de Cabrera compta amb una població de sargantanes, que han desenvolupat un llenguatge propi) i del llucmajorer, que és l'idioma que es parla al meu poble, però ja em faig el càrrec que amb tanta diversitat lingüística un no pot estar en tot.

En fi, la cosa segura és que un dels dos serà el cap de llista del PP als propers comicis autonòmics, i no és cap disbarat pensar que un dels dos pugui ser el proper president del govern balear. En el seu moment, posar d'acord tots els partits il·lenes en un mínim marc legal sobre el català va ser una tasca àrdua, i ha estat fonamental per, si més no, anar tirant com s'ha fet fins ara. Si aquest acord i aquest marc es trenquen, les conseqüències, per dir-ho amb suavitat, poden ser funestes. Compte, que no van de bromes.